

De același autor

Camera de chihlimbar
Profeția familiei Romanov
Moștenirea templierilor
Al treilea secret
Conexiunea Alexandria
Trădare la Veneția
Tezaurul împăratului
Afacerea Columb
Taina președintelui

STEVE BERRY

ENIGMA REGINEI

Prolog

PALATUL WHITEHALL
28 Ianuarie 1547

Katherine Parr își dădea seama că se apropiua sfârșitul. Mai rămâneau doar câteva zile, poate doar câteva ore. Păstrase tăcerea în ultima jumătate de oră și doar privise, în vreme ce medicii își încheiau examinarea. Sosise momentul adevărului.

– Sire, rosti unul dintre medici. Ajutorul oamenilor este acum în van. Cel mai bine ar fi să vă revedeți trecutul și să căutați mila Domnului întru Hristos.

Katherine continuă să privească, în vreme ce Henric al VIII-lea se gândea la sfat. Țintuit la pat, regele scosese strigăte sfâșietoare de durere. Încetă să mai urle și își înălță capul, cu fața către cel care vorbise.

– Ce judecător te-a trimis ca să-mi dai această sentință?

– Suntem doctorii dumneavoastră. Nu ne-a dictat nimeni această sentință.

– Plecați de lângă mine, zbieră Henric. Plecați toți!

Deși grav bolnav, regele era încă în stare să poruncească. Oamenii își luară repede tălpășitia din dormitor, la fel ca și toți ceilalți curteni însăspimântați.

Katherine se răsuci și ea pe călcăie ca să plece.

- Te rog, regină bună, să rămâi, zise Henry.

Katherine încuviașă.

Rămăseră singuri.

El păru să-și adune puterile.

- Dacă un om își umple burta cu porc și vânat, cu hâlci de vită și munți de vițel, pe care le spală cu oceane de bere și vin care nu se mai sfârșesc... Henry făcu o pauză... atunci el va culege roadele la asfințitul vieții. Nu va mai fi deloc fericit pentru burta lui umflată. Asta se întâmplă cu mine, regina mea!

Soțul ei spunea adevărul. O boală pe care o provocase chiar el îl consumase, îl rosese pe dinăuntru, stingându-i încet esența vieții. Regele era umflat și părea gata, gata să explodeze, incapabil să se mai miște. Acest bărbat – care în tinerețe fusese atât de chipeș, care sărea cu ușurință peste cursuri mici de apă și trăgea cel mai bine din Anglia cu acul, care excelase în turniruri, fusese în fruntea armatelor și înfrânsese papi – acum nu mai putea nici măcar să se bată cu un copil sau să ridice mâna fără chinuri. Era masiv, umflat, cu ochii micșorați, cu fața lătăreață și cu o bărbie dublă. Avea un aspect porcin.

Oribil!

- Sire, vorbiți de rău despre dumneavoastră fără motiv, zise ea. Sunteți stăpânul meu, căruia eu și întreaga Anglie i-am jurat supunere absolută.

- Dar doar atât cât mai respir.

- Ceea ce veți continua să faceți.

Își știa locul. Stimularea unei controverse între soț și soție, în condițiile în care primul deținea întreaga putere și cea din urmă absolut nimic, putea fi considerată un sport periculos. Însă, deși slabă ca puteri, Katherine nu era lipsită de arme. Fidelitatea, amabilitatea, înțelepciunea, grija constantă și educația strălucită – acestea erau instrumentele ei.

- Un bărbat își poate cultiva sămânța de o mie de ori, zise ea. Dacă are grija să evite molima și să trăiască altfel bine și sănătos, poate să stea drept ca un stejar până la sfârșit și să alerge ca un cerb care încă domnește peste turma lui. Asta ești tu, regele meu!

El își deschise palma umflată și ea își puse palma în palma lui. Pielea lui era rece și umedă, iar ea se întrebă dacă nu cumva moartea începuse deja să pună stăpânire pe el. Știa că are cincizeci și șase de ani și că domnea de aproape treizeci și opt. Își luase șase soții și fusese tată pentru cinci copii pe care îi recunoscuse. Schimbase întreaga lume și sfidase Biserica Catolică, înființându-și propria religie. Ea era a treia femeie cu numele de Katherine cu care el se însurase și, slavă cerurilor, părea să fie și ultima.

Iar asta îi dădea o umbră de speranță.

Nu avusese nicio bucurie din căsătoria cu acest tiran, dar se achitase de obligații. Nu dorise să devină soția lui, preferând să fie amantă, deoarece soțiile lui nu sfârșișeră bine. „Nu, doamnă, îi spusese el. Pe dumneata te văd într-un rol mai înalt.“ Intenționat nu arătase niciun fel de entuziasm la auzul ofertei lui, rămânând indiferentă la gesturile lui regale și fiind conștientă că, pe măsură ce Henry îmbătrânea, capetele celor din jurul lui cădeau tot mai repede. Discreția reprezenta singura cale de a atinge longevitatea. Ca atare, fără a avea de ales, se măritase cu

Henric Tudor în cadrul unei ceremonii fastuoase în fața intregii lumi.

Acum, cei patru ani de agonie maritală se apropiau de sfârșit.

Însă Katherine își ținea bucuria ascunsă în suflet, având pe chip o expresie de îngrijorare și în ochi o privire care putea fi perceptată doar ca iubire. Avea talent în stăpânirea inimilor bărbaților mai în vîrstă, după ce anterior îngrijise doi soți pe paturile lor de moarte. Cunoștea sacrificiile cerute de rolul ei. De multe ori așezase piciorul ulcerat și urât miroitor al regelui în poala ei, ca să-l ungă cu poțiuni și uleiuri, și îi liniștise mintea, calmându-i durerile. Ea era singura căreia el îi îngăduia să facă aşa ceva.

– Iubito, șopti regele. Am o ultimă îndatorire pentru tine.

Ea încuvînță.

– Cea mai mică dorință a Maiestății Voastre e lege în țara asta.

– Există un secret. Unul pe care îl țin în mine de multă vreme. Un secret pe care mi l-a transmis tatăl meu. Vreau ca el să fie transmis lui Eduard și îți cer ție să faci asta.

– E o onoare să fac orice pentru tine.

Regele închise ochii și ea își dădu seama că scurtul răgaz luat din chinurile durerii luase sfârșit. Gura lui se deschise și el urlă:

– Călugări! Călugări!

În cuvintele lui se simțea groaza.

Oare fantomele clericiilor căroră el le dăduse foc de vîi ajunseseră să-i înconjoare patul, rânjind la vederea sufletului lui muribund? Henric distrusese mânăstirile, confiscau-le averile și pedepsindu-i pe cei care trăiau acolo. Doar ruine și cadavre rămăseseră din fosta lor măreție.

Regele păru să își vină în fire și să se lupte să alunge vedenia.

– Când a murit, tatăl meu mi-a povestit despre un loc secret. Un loc știut doar de Tudori. Am avut grija de acel loc și m-am folosit cu înțelepciune de el. Fiul meu trebuie să afle de el. Îi vei spune despre el, regina mea?

Katherine era uimită că acest om, atât de nemilos în timpul vieții, care disprețuise orice și pe oricine, părea să aibă incredere în ea în ceasul morții. Se întrebă dacă nu cumva era vorba de un alt subterfugiu, pentru a o prinde într-o capcană. Încercase asta o dată, cu multe luni înainte, când ea îl presase prea mult pe tema religiei. Episcopul Gardiner de Winchester profitase rapid de greșeala ei, obținând permisiunea regelui de a o ancheta și aresta. Din fericire, Katherine aflată la timp de complot și reușise să întoarcă soarta în favoarea ei. În cele din urmă, Gardiner fusese cel alungat de la curte.

– Evident că voi îndeplini tot ce-mi ceri, zise ea. Dar de ce nu-i spui chiar tu fiului și moștenitorului tău drag?

– Nu mă poate vedea aşa. Nu i-am permis niciunuia dintre copiii mei să mă vadă aşa. Doar ție îți-am îngăduit asta, iubito! Trebuie să știu că îți vei îndeplini această datorie.

Ea încuvînță din nou:

– Nici nu încape îndoială.

– Atunci ascultă-mă!

Cotton Malone știa că o minciună ar fi fost mai bună, însă decise să spună adevărul, ca parte integrantă din noua înțelegere încheiată cu fosta lui nevastă. Pam îl

urmărea cu o privire intensă, pe care el o mai zărise și înainte. De această dată însă, privirea ei era înmuiată de un adevăr dificil de priceput.

El știa ceva ce ea nu știa.

– Ce are de-a face moartea lui Henric al VIII-lea cu ceți s-a întâmplat ție acum doi ani? îl întrebă ea.

El începuse să-i spună povestea, dar se oprise. Nu se mai gândise de multă vreme la acele ceasuri petrecute în Londra. Fuseseră niște ore care îi deschiseseră ochii, din mai multe puncte de vedere. O experiență tată-fiu în urma căreia doar un fost agent al Departamentului de Justiție al Statelor Unite putea supraviețui.

– Alaltăieri, Gary și cu mine ne uitam la știri, zise Pam. Un terorist libian, cel care a bombardat acel avion în Scoția în anii 1980, a murit de cancer. Gary spunea că știe totul despre el.

Și el văzuse aceeași știre. În sfârșit, Abdelbaset al-Megrahi murise. Fost ofițer de informații, al-Megrahi fusese acuzat în 1988 de comiterea a 270 de crime cu ocazia atentatului cu bombă comis asupra zborului 103 al companiei Pan Am deasupra localității Lockerbie din Scoția. Însă completul de judecată din cadrul tribunalului din Olanda, compus din trei judecători scoțieni, dăduse verdictul final de vinovăție și sentința de condamnare la închisoare pe viață abia în ianuarie 2001.

– Și ce a mai zis Gary? vru să știe Cotton.

În funcție de ceea ce dezvăluise fiul lui, ajuns la vîrstă de șaptesprezece ani, putea să-și limiteze propriile comentarii.

Sau cel puțin aşa speră.

– Doar că în Londra voi doi ați fost implicați în ceva care avea legătură cu teroristul ăla.

Nu era chiar adevărat, dar Malone se mândrea cu atitudinea fiului său. Orice ofițer de informații bun știa că o asemenea atitudine de tip urechi larg deschise și gură bine încisă dă întotdeauna cele mai bune roade.

– Tot ce știu, spuse ea, e că acum doi ani Gary a plecat împreună cu tine de aici pentru o vacanță de Ziua Recunoștinței la Copenhaga. În schimb, aflu acum că el a fost la Londra. Niciunul din voi nu mi-ați pomenit ceva despre asta.

– Știai că trebuie să fac o oprire acolo pe drumul spre casă.

– O oprire? Sigur. Dar a fost mai mult de atât și tu o știi prea bine.

Ei doi intrau în al patrulea an de după divorț. Înainte de asta, fuseseră căsătoriți timp de opt-sprezece ani. Malone își petrecuse întreaga lui carieră de ofițer de marină împreună cu Pam. Devenise avocat și începuse să lucreze la Departamentul de Justiție în vreme ce era cu ea, dar își încheiașe cariera de doisprezece ani ca agent al firmei Magellan Billet și ca fost soț al ei.

Iar divorțul nu decurseșe deloc bine.

Însă reușiseră să o scoată la capăt până la urmă. Cu doi ani în urmă.

Chiar înainte de toate întâmplările de la Londra. Poate că era mai bine ca ea să afle totul.

Fără alte secrete, nu?

– Ești sigură că vrei să auzi?

Şedea la masa din bucătărie a casei din Atlanta unde Pam și Gary se mutaseră înainte de divorț. Imediat după

ce căsătoria luase sfârșit, Malone părăsise Georgia și se mutase în Danemarca, socotind că a lăsat trecutul definitiv în urmă.

Cât de mult se poate însela cineva?
Oare el chiar dorea să audă din nou ce se întâmplase?
Nu prea.
Însă le-ar fi prins bine amândurora.
– Bine, îți povestesc!

Parlea
înțâi

Cu doi ani în urmă

Chu

LONDRA

VINERI, 21 NOIEMBRIE

6.25 PM

Cotton Malone se duse până la biroul Vămii de la aeroportul Heathrow și întinse două pașapoarte – al lui și al fiului său, Gary. Între el și ghișeul înconjurat de pereți de sticlă se găsea însă o problemă.

Ian Dunne, băiatul de cincisprezece ani.

– El n-are pașaport, iî spuse el vameșului, după care îi explică cine era și cu ce se occupa.

Un apel scurt adresat cuiva duse la încuviațarea verbală a funcționarului ca Ian să reentre în țară.

Fapt care nu-l surprindea deloc pe Malone.

Presupunea că, de vreme ce CIA îl dorea pe băiat în Anglia, fuseseră făcute toate aranjamentele necesare.

Era obosit din pricina zborului îndelungat, deși prinse sătăcește câteva ore de somn. Genunchiul încă îl mai durea din pricina loviturii încasate de la Ian în Atlanta, înainte de încercarea de a fugi din aeroport. Din fericire, propriul

fiu, în vîrstă de cincisprezece ani, Gary, reacționase rapid și îl placase pe scoțianul buclucaș înainte ca acesta să evadeze.

Favoruri pentru prieteni.

Întotdeauna o problemă.

De această dată era vorba de o favoare pentru fosta lui șefă, Stephanie Nelle, de la Magellan Billet.

„E vorba de CIA“, iî spusese ea. Langley sunase direct. Cumva, cei de acolo fuseseră informați că Malone se afla în Georgia și doreau ca el să-l escorteze pe băiat înapoi la Londra, unde să-l predea Poliției Metropolitane. După aceea, el și Gary puteau pleca mai departe spre Copenhaga. Pentru serviciul făcut, primiseră bilete la clasa întâi până în Danemarca.

Nu era un aranjament tocmai rău. El luase bilete la clasa economică.

În urmă cu patru zile, zburase până în Georgia din două motive. Baroul statului Georgia cerea ca toți avocații înregistrați să efectueze anual douăsprezece ore de perfecționare profesională continuă. Deși el se retrăsesese din marină și de la firma Magellan Billet, își păstrase activă licență de avocat, ceea ce însemna că era obligat să respecte cerința anuală legată de instruire. Anul trecut participase la un eveniment la Bruxelles, o conferință de trei zile pe tema dreptului internațional de proprietate. Anul acesta alesese un seminar în Atlanta pe tema dreptului internațional. Nu era cea mai interesantă modalitate de a petrece două zile din viață, însă muncise prea mult pentru acea licență ca să-și îngăduie să o piardă din asemenea motive puerile.

Exista și un al doilea motiv, de natură personală.

Gary ceruse să petreacă vacanța de Ziua Recunoștinței cu el. Școala se încheia și fosta lui soție, Pam, socotise că o excursie peste graniță era o idee bună. Se întrebăse de ce ea se arătase atât de reticentă și afilase motivul cu o săptămână înainte, când Pam sunase la librăria lui din Copenhaga.

„Gary e furios, iî povestise ea. Pune o groază de întrebări.“

„La care tu nu vrei să răspunzi?“

„La care mi-e foarte greu să răspund.“

Afirmația nu era tocmai lipsită de sens. Cu șase luni înainte, Pam iî dezvăluise un adevăr dureros în timpul unui alt apel telefonic Atlanta – Copenhaga. Gary nu era fiul lui natural. Băiatul era rezultatul unei relații care se consumase cu circa șaisprezece ani înainte.

Acum iî spusese și lui Gary care era adevărul, iar băiatul nu era deloc fericit. Pe Malone, vestea îl năucise. Își putea doar imagina cum se simtea Gary.

„Niciunul din noi nu era ușă de biserică pe vremea aia, Cotton.“

Lui Pam iî plăcea să-i amintească de acea realitate – ca și cum el ar fi putut uita vreo secundă că mariajul lor se presupunea că luase sfârșit din pricina scăpărilor lui.

„Gary vrea să știe cine e tatăl lui natural.“

„Și eu vreau același lucru.“

Ea nu-i spusese nimic despre acel bărbat și refuzase să răspundă la întrebările lui despre acest subiect.

„El nu mai are nicio implicare, motivase ea. E un străin pentru noi toți. La fel cum femeile cu care ai fost tu nu au nimic de-a face cu povestea asta. Nu vreau să mai deschid acest subiect. Niciodată.“